

THÉOPHILE PASCAL

LEGILE
DESTINULUI

EDITURA
Darelee

Théophile Pascal

LEGILE DESTINULUI

**Legile acțiunii • Acțiunea Providenței •
Acțiunea omului • Rezultatele acțiunii**

Traducere din limba franceză de
DOINA JELA

Editura Darclée
București, 2018

CAPITOLUL 1

LEGILE ACȚIUNII

Legea

Legea este cauza imuabilă a efectelor invariabile care există în Univers. Ea nu se termină decât odată cu Universul, pentru care ea este rațiune de a fi și sprijin.

Orice lege secundară face parte dintr-un ansamblu de legi și este totodată cauza particulară a unei serii speciale de efecte în lume. Nu există în natură lege care să nu fie canalul unei părți a vieții generale. Totalitatea legilor poate fi comparată cu un arbore cu ramificații foarte numeroase sau cu un sistem de canale purtând apele unui singur izvor; aceste canale, diviziuni ale unui colector unic, poartă modificările unei Forțe comune, creație a

Voinței supreme și care dă energia Întregului, produce Întelepciunea suverană care a calculat în chip minunat scopul de atins și care-l atinge prin mijloace de o simplitate maximă și o cheltuială de forță minimă, în așa fel încât, în adaptările care se produc neîncetat în organismul cosmic, există o mare parte de automatism datorată acțiunii mecanice a acestui organism; Creatorului nu i se pare necesar să acorde o atenție constantă unei cantități de detalii a căror acțiune poate să se efectueze de la sine.

Rețeaua legilor reprezintă sistemul circulator și sistemul nervos al Universului: el duce viața peste tot, raportează Centrului – lui Dumnezeu – imprimarea operațiilor vieții în intimitatea țesuturilor acestui mare organism și transmite răspunsul Divinității la orice apel care se aude; în această rețea circulă voința și viața divine – voință și viață datorită cărora lumea trăiește. Nicio ființă, oricât ar fi ea de puternică, nu poate rezista impulsului evolutiv; niciun centru de conștiință, oricât de compactă i-ar fi ignoranța, nu poate rămâne fără direcție în mijlocul labirintului Universului.

Legea – Voința lui Dumnezeu – este țelul spre care omul tinde fără încetare; trebuie să ne forțăm să o cunoaștem și să ne supunem ei, căci nu există interes mai bine înțeles decât acela de a se uni voluntar cu entitatea care stabilește armonia universală: această uniune de spirit, de inimă și de voință între creatură și Creator constituie adevărata Yoga, ce stă la baza filosofiei din *Bhagavad-Gita* și a „comuniunii“ creștine: este scopul, încoronarea vieții oricărei ființe.

Legea este imuabilă, la fel ca Voința divină. Când Planul Universului este deja conceput, sistemul lui de forțe calculat, iar mișcarea evoluției sale stabilită, Brahma, Sfântul Duh, îi lasă locul lui Vișnu, Fiul, care construiește ceea ce gândirea a conceput și animă toate formele prevăzute, și în sfârșit, Shiva, Tatăl, intră în scenă pentru a conferi nemurire ființelor. Arhitectul Divin nu revine niciodată asupra propriilor calcule, nici asupra intențiilor; înțelepciunea lui nu cunoaște obscuritatea și nici eroarea; ceea ce a considerat el excelent îl decretează, iar voința lui este ferită de fluctuațiile umane. Ceea ce a fixat el rămâne, iar omul poate conta pe stabilitatea cea mai desăvârșită a legilor Naturii.

Dacă Legea nu ar fi imuabilă, lumea ar fi amenințată în permanență de perturbare și de distrugere. Dacă o singură crenguță din Arborele Legii ar înceta să existe, domeniul acestei crenguțe ar înceta să existe. Dacă gravitația ar fi suspendată, corpurile ar intra într-o dezordine îngrozitoare și chiar corpurile aflate la suprafața planetelor ar fi azvârlite departe, în spațiu, de forța centrifugă.

Dacă legile care fac din Soare centrul minunat al forțelor vieții ar înceta să lucreze, Moartea s-ar răspândi în întregul sistem solar.

Dacă prin termenul *miracol* se înțelege „suspendarea legii“, se poate afirma cu toată îndrăzneala că miracolul nu există. Când un fapt pare să se producă împotriva legilor naturale, trebuie să tragem concluzia că a intervenit vreo lege necunoscută, care se opune legii violate în aparență – Karma, rădăcină a tuturor legilor, nu poate fi decât imuabilă; ea nu poate dispărea decât luând cu ea întregul

Univers. Ea ne dă de fiecare dată rezultatul actelor noastre și acest rezultat este lecția pe care actele noastre o comportă. Trebuie deci să o studiem cu atenție, să ne folosim de învățămintele ei și în lumina ei să ne conducem cu mai multă înțelepciune evoluția. Ea este cea care produce evoluția și, învățând să cunoaștem legile prin intermediul cărora o produce, putem să facem ca evoluția să fie mai ușoară, mai blândă, mai rapidă.

Am văzut că orice ființă este un fragment de divinitate, o sămânță care, pentru a se dezvolta, trebuie semănată în câmpul Universului în corpuri succesive, a căror complexitate în creștere permite trezirea în ea a unor facultăți din ce în ce mai numeroase.

Corpurile acestea sunt toate compuse din forță-materie, necunoscutul acesta care alcătuiește tot ce există în Univers, de la atomul primordial la cea mai vastă dintre lumi.

Nu există corp, adică alcătuire din forță-materie, care să nu fie scăldat în oceanul infinit al Flăcării divine, această flacără care este în același timp baza Universului, Sufletul său, cauza, centrul de forță, viața, originea și scopul său. De aceea nu există materie moartă, iar materia pe care știința o numește anorganică este tot atât de vie ca și materia numită organică. Viața în acțiune în materie se manifestă prin mișcare – mișcare cu atât mai complexă cu cât are drept vehicul o materie vibrantă mai subtilă, mai bine organizată, mai capabilă de a exprima Voința divină, cauză a tot ce e viață și mișcare în Univers, iar materia cea

mai inertă în aparență este compusă dintr-o îngrămădire de corpusculi atomici debordând de viață, care se rotesc în jurul centrului lor comun cu tot atâta precizie cu care se rotesc astrele în jurul unui soare.

Când, sub influența procesului evolutiv, un corp a dezvoltat un anumit număr de centri de senzație și de acțiune, jocul Conștiinței devine foarte complex, dar forțele proiectate sau primite, actele și sentimentele, emoțiile, actele de voință și de gândire sunt întotdeauna efectele unui mecanism material, ale unei substanțe vibrante, în vreme ce spiritul – Sufletul – este Spectatorul imuabil al activităților materiei, Cunoșcătorul inaccesibil cunoașterii care se oglindește în corpuri.

Calitatea vibrațiilor vehiculelor determină natura sentimentelor percepute de suflet; aceste vibrații se propagă de la centru la centru, determinând o serie de răspunsuri diferite, dar unite toate prin legătura lor comună, Sufletul.

Vederea suferinței, de pildă, provoacă succesiv un act mental (concepem suferința), un act spiritual (compasiune), un act psihic (dorință de a ajuta) și o acțiune fizică (ajutorul efectiv). Senzație, percepție, compasiune, dorință, act de voință sunt toate rezultate ale asocierii vibratorii ale centrelor organismului sufletului, iar nuanțele lor, ca și gradele lor de perfecțiune, vor depinde de calitățile materiei care le produce, așa cum timbrul și înălțimea sunetului unei orgi vor varia în funcție de dimensiunile și materialul din care sunt făcute tuburile ei.

Acest lucru i-a făcut pe filosofii hinduși sankhya să spună că Sufletul (*Purusha*)¹ este martorul inactiv al activității materiei (*Prakriti*), al mișcării corpurilor sale – asemănătoare fluidului electric care, deși inactiv în sine, produce lumină, mișcare sau acțiune chimică, în funcție de receptorii care îi sunt furnizați.

În lumea sensibilă, în forța-materie, viața se manifestă deci prin mișcare: corpurile – centre de viață și de conștiință – acționează, mișcarea le solicită fără încetare, nu pot să scape de sub imperiul ei: le este imposibil să nu mai acționeze și nu pot ieși din cercul mișcării fiindcă moartea este cea mai mare dintre iluzii, cea mai completă dintre imposibilități. Se va înțelege cât este de important studiul legilor care guvernează mișcarea, adică acțiunea, la om.

Reacția este egală cu acțiunea

Am spus că a acționa înseamnă a produce forțe. Prima dintre legile forței, însăși condiția producerii ei, este existența unui punct de sprijin.

Altfel spus, orice forță se sprijină pe o rezistență egală. La rădăcina Universului se află primul „cuplu de

¹ În cuvintele sanscrite, *u* se pronunță cum se scrie: ex. *guna*, *guru*, *buddi*, *purusha*; *sh* se pronunță *ș*: ex. *shankara* [*șankara*]; *ch* se pronunță *ce*: ex. *chela* [*cela*], *shankaracharya* [*șancaracearia*], dar *ch* din *Devachan* se pronunță *k* [*Devakan*]; *sw* se pronunță *su*: ex. *swarga* [*suarga*]. (n. aut.)

opuși“, forța-materie primordială, a cărei esență este dualitatea pe care toate marile filosofii religioase au conceput-o și exprimat-o într-un mod mai mult sau mai puțin fericit.

Simbolul egiptean o reprezenta prin două figuri umane, dintre care una, albă și luminoasă, se proiectează într-o umbră neagră răsturnată – aceștia sunt Jehova alb și Jehova negru, Macroprosopul¹ și Microprosopul², cei doi stâlpi de susținere ai lumii, eternii și indispensabilii agenți ai echilibrului cosmic.

Aceasta este dubla rădăcină a oricărei forțe-materii în lumea empirică, în care orice lucru există grație contrariului său, și totul este în chip esențial compus din două forțe antagoniste. Rupeți un magnet într-un număr infinit de bucăți și în fiecare moleculă veți găsi cei doi poli magnetici. Același fenomen apare, modificat de calitatea mediilor, în lumile de materie subtilă – în lumea morală și cea mentală, în care orice virtute se opune unui viciu. Antagonismul acesta, care este condiția vieții lucrurilor, guvernează manifestarea forței. Orice acțiune, pentru a lua naștere, trebuie să se sprijine pe o forță egală și de semn contrar, care este ceea ce numim reacția ei. Când forța încetează să se exercite, rezistența pe care ea se sprijină trece din starea pasivă în stare activă și devine

¹ Macroprosopul, element magic în kabbala, corespunzând sefirei Kether. Literal, se traduce prin „cel care are fața de mari dimensiuni“. (*n. ed.*)

² Microprosopul, element magic în kabbala, corespunzând sefirelor de la Yesod la Geburah, inclusiv. (*n. ed.*)

reacție. Iată de ce omul culege exact ceea ce a semănat; nu poate fi pedepsit mai mult decât a păcătuțit, nici nu poate fi recompensat mai mult decât merită; el suportă pur și simplu impactul reacției. Și când integralitatea uneia dintre aceste forțe, sub toate formele pe care le-a îmbrăcat, sub toate modificările pe care le-a suportat și provocat îi este restituită, Karma acestei forțe s-a epuizat.

Această primă lege, *egalitatea dintre acțiune și reacțiune*, bază a oricărui justiții, se exercită în toate lumile, în toate stările materiei; sufletul încarnat în medii diferite primește invariabil și cu precizie rodul actelor sale, ceea ce, din punct de vedere moral, echivalează cu învățătura care rezultă de aici.

Dintre efectele reacției, cel mai important pentru om, cel mai constant, cel mai ineluctabil ține de soliditatea vibratorie a vehiculelor sale.

Să luăm un exemplu.

O emoție, o dorință, bună sau rea, suscită o reacție pe cât de complexă pe atât de energetică, al cărui prim efect atinge corpul subtil care a produs aceste sentimente. Astfel, orice emoție (vibrație a corpului numit „astral”¹) atrage în corpul vibrant un anumit număr de molecule ale lumii astrale putând răspunde ritmului² său particular și respinge în același timp din același corp un anumit număr de molecule care nu se pot adapta noilor condiții

¹ Vezi p.19.

² Vezi p.19.

INFORMAȚII DESPRE SOCIETATEA TEOSOFICĂ

Societatea Teosofică este o organizație compusă din oameni studiosi aparținând sau nu oricăreia dintre religiile care se practică în acest moment în lume. Aderând la ea, toți membrii ei au aprobat cele trei scopuri care fac obiectul ei: sunt toți uniți de aceeași dorință de a suprima urile religioase, de a grupa oamenii de bunăvoință, indiferent de opinii, să studieze adevărurile ascunse în obscuritatea dogmelor și de a împărtăși rezultatul cercetărilor lor tuturor celor pe care aceste probleme îi pot interesa. Solidaritatea lor nu este rodul unei credințe oarbe, ci al unei aspirații comune spre Adevăr¹, pe care îl socotesc nu o dogmă impusă de autoritate, ci o recompensă pentru efort, pentru puritatea vieții și pentru devotamentul față de un ideal superior. Ei consideră că credința trebuie să se

¹ Sloganul Societății Teosofice este „Nu există religie mai presus de Adevăr”. (*n. red.*)

nască din studiu sau din intuiție, că ea trebuie să se sprijine pe rațiune, și nu pe cuvânt, indiferent al cui este acesta.

Ei extind toleranța asupra tuturor oamenilor, inclusiv asupra celor intoleranți, apreciind că această virtute este un lucru pe care-l datorăm tuturor, și nu un privilegiu care poate fi acordat unui număr restrâns de oameni. Ei nu vor să pedepsească ignoranța, ci s-o desființeze. Ei consideră diferitele religii ca fiind expresii incomplete ale Înțelepciunii Divine și, în loc să le condamne, ei le studiază.

Deviza lor este Pace; drapelul lor, Adevăr.

Teosofia poate fi definită ca ansamblu al adevărilor care formează baza tuturor religiilor. Ea dovedește că niciunul dintre aceste adevăruri nu poate fi revendicat ca proprietate exclusivă a unei religii. Ea oferă o filosofie care face viața comprehensibilă și demonstrează că justiția și iubirea călăuzesc evoluția lumii. Ea privește moartea din adevăratul ei punct de vedere – ca un incident periodic într-o existență fără sfârșit – și prezintă astfel viața sub un aspect eminentemente grandios. Ea vine, în realitate, să restituie lumii vechea ei știință pierdută, *Știința sufletului*, și-l învață pe om că sufletul este el însuși, în vreme ce mentalul și corpul fizic nu sunt decât instrumentele și servitorii acestuia. Ea luminează Cărțile Sfinte ale tuturor religiilor, le revelează sensul ascuns și le justifică în ochii rațiunii precum și în cei ai intuiției.

Toți membrii Societății Teosofice studiază aceste adevăruri și aceia dintre ei care vor să devină teosofi în sensul veritabil al cuvântului se străduiesc să le trăiască.

Orice persoană care dorește să dobândească știința, să practice toleranța și să atingă un ideal înalt este primită cu bucurie ca membru al Societății Teosofice.

A concepe și a trăi Fraternitatea umană este datoria clipei de față: este însăși condiția progresului și a fericirii umanității.

Fraternitatea nu este numai o aspirație a inimii, o poruncă a religiilor, ea este o obligație socială strictă; dar nici autoritatea dogmelor, nici constrângerea legilor nu au reușit și nu vor reuși niciodată să o impună – și asistăm la dezlănțuirea tuturor urilor, deși cuvinte ca „solidaritate“ și „fraternitate“ sunt pe buzele tuturor.

Fraternitatea este un fapt, realizarea ei este o necesitate vitală, dar ea nu va deveni efectivă decât prin consimțământul liber al rațiunii individuale ajutată de forța intuitivă a inimii. Teosofia face apel la amândouă: ea expune legile fundamentale ale evoluției care demonstrează această fraternitate și pun în lumină Justiția absolută ascunsă sub inegalitatea deconcertantă a condițiilor umane.

Aceste mari legi fundamentale sunt:

Legea Unității, care stabilește originea și sfârșitul comun al tuturor oamenilor. Corpurile noastre sunt compuse din aceleași elemente chimice, aceleași pasiuni ne agită, aceeași lumină intelectuală ne luminează, în ce avem mai bun în noi se regăsesc aceleași elanuri de iubire și compasiune. Înțelegem foarte repede învățătura teosofică atunci când aceasta prezintă omul ca un germene divin conținând în stare latentă, ca orice alt germene, toate posibilitățile creatorului său – germene semănat în lume pentru ca el să

se dezvoltă și pentru ca, de la starea de animalitate, egoistă și ignorantă, el să ajungă progresiv până la capătul îndepărtat al evoluției sale: Înțelepciunea Divină.

Legea Cauzalității, care pune în lumină conservarea energiei sub toate formele ei, atât morale, cât și fizice; ea îl învață pe om să-și pregătească propriul destin, să-și trăiască strict viața pe care el însuși și-a pregătit-o și că nu are dreptul să primească cu ură sau blasfemie spectacolul inegalității de avere, inteligență și calitate; că omul de bine care suferă își plătește datoriile contractate într-o viață anterioară, în timp ce criminalul care prosperă începe abia să-și încarce pasivul din marea lui Carte și că scadențele dureroase i se vor prezenta mai târziu.

Legea Renașterilor, care arată că fiecare existență umană se adaugă unei succesiuni de existențe individuale, determinate toate de relația de la cauză la efect, restabilind astfel noțiunea de progres care nu se explică în afara ei. Într-adevăr, fiecare viață ne învață doar câteva rânduri din Cartea Naturii și au fost necesare multe existențe pentru ca umanitatea să se fi putut ridica de la starea de sălbăticie la starea civilizată, așa cum îi vor trebui multe existențe pentru a-și atinge dezvoltarea deplină.

Societatea Teosofică este de părere că răspândirea acestor adevăruri va accelera progresul și fericirea umanității mai mult decât orice altceva și că, atunci când ele vor fi profund întipărite în gândirea și viața majorității oamenilor, răul, rod al ignoranței, adevărat păcat originar comun al tuturor ființelor care-și încep evoluția, va dispărea cu repeziciune de pe Pământ.

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	5
<i>Prefață</i>	9
Introducere	13
Considerații preliminare.....	16
Sufletul, corpurile, conștiințele, evoluția	17
Capitolul 1. Legile acțiunii	27
Legea	27
Reacția este egală cu acțiunea	32
Impactul de răspuns.....	39
Contagiunea.....	44
Corelarea forțelor	47
Interferența forțelor	53
Capitolul 2. Providența	57
Providența în natură	58
Providența în lumea ființelor inferioare	62
Providența în Umanitate.....	72
Harul.....	78
Respirația Universului.....	79
Zidul protector al Umanității.....	81
Ghizii.....	83
Ierarhia	84

Capitolul 3. Acțiunea omului în lume	87
Liberul arbitru	88
Destinul și Fatalitatea	93
Predestinarea	95
Câteva cazuri de fatalitate karmică	100
Distrușterea karmei	101
Eliberarea	105
Crearea viitorului	108
Capitolul 4. Rezultatele acțiunii	113
Dezvoltarea Trinității în om	113
Cunoașterea	120
Iubirea	134
Puterea	136
Capitolul 5. Rezultatele acțiunii (urmare)	139
Mecanismul Justiției imanente	139
Responsabilitatea	141
Câteva exemplificări ale mecanismului Justiției divine	142
Adaptările speciale	162
Nedreptățile aparente	169
<i>Informații despre Societatea Teosofică</i>	199

THÉOPHILE PASCAL

Théophile Pascal (1860-1909) a fost un medic și teosof francez. S-a născut la Villecroze, în sudul Franței, și a urmat cursurile Școlii Medicale Navale din Toulon, pe care absolvit-o la 22 de ani cu merite deosebite. Și-a slujit țara lucrând ca medic pe navele din escadronul mediteranean al flotei franceze. După patru ani, a demisionat din serviciul militar activ și a început o carieră de medic homeopat. Din această perioadă datează interesul său pentru teosofie, care i-a fost suscitată de unul dintre pacienți. A intrat în Societatea Teosofică în 1891, iar în cursul anilor următori a scris o serie de articole pentru *Revue Théosophique Française*, pe subiecte dintre cele mai variate: puteri paranormale, forme-gând, elementali, căderea îngerilor, creștinism etc.

În 1899 s-a mutat cu familia la Paris, dedicându-se medicinei și teosofiei. În 1900 a fost numit secretarul general al sucursalei franceze a Societății Teosofice. A publicat o serie de lucrări teosofice foarte valoroase, dar în 1902 a fost nevoit să își înceteze activitatea din cauza unor probleme de sănătate. Recuperat parțial, Th. Pascal a decis să se reîntoarcă prematur la munca lui de răspândire a Adevărului, văzând cât de multă nevoie de spiritualitate avea noul secol. Din 1903 începe publicarea în foileton, în paginile *Revue Théosophique Française*, a lucrării **Legile Destinului**, iar doi ani mai târziu își publică opera capitală: **Reîncarnarea. Un studiu privind evoluția umană**. În 1906 este decorat pentru merite deosebite aduse răspândirii teosofiei în Franța. Cu o stare de sănătate precară, în 1908 își dă demisia din funcția de secretar general al Societății Teosofice, însă este rugat să o păstreze cu titlu onorific. Se stinge din viață la vârsta de 49 de ani.